

0819 – 19. august

Dette er dommen, at lyset er kommet inn i verden og menneskene elsket mørket mer enn lyset. Joh 3: 19.

Når Herren for siste gang drar inn i Jerusalem, ser han ut over byen og gråter over den. Ennå en gang forkynner han den ugjenkallelige dommen over byen. Og da uttaler han grunnen til dette med disse ordene: «Fordi du ikke forstod å benytte tiden da Gud søkte deg!»

Vi minnes lignelsene; om vingårdsarbeiderne som først mishandlet landeierens tjenere forferdelig. Og som til slutt, når han sendte sin egen sønn til dem, sa: «Dette er arvingen. Kom, la oss drepe ham».

Og om dem som var innbudt til bryllupet, og ikke bare lot være å bry seg om det, men også gikk løs på kongens tjenere, hånet dem og drepte dem. Da ser vi «Kongen ble vred og sendte ut hærene sine, utslettet disse morderne og satte ild på byen deres».

Så lenge jødene var lydige mot profetenes ord, så det fikk tukte og helliggjøre dem, tuktet og oppdrog Herren dem som far for sine barn, selv om de også falt og syndet. Men det kom en tid da de ikke lenger ville høre på hans røst, men kastet hans ord fra seg. Og til sist gikk de løs på hans elskede Sønn og forkastet det eneste soningsofferet som fantes for hele verden. Da nyttet det ikke lenger med noe offer for syndene. Da ventet bare «dom og en brennende nidkjærhet som skal ødelegge dem som står imot».

Og så sier Herren at «dette er dommen, (eller årsaken og det som fører til fordømmelsen) at lyset er kommet inn i verden og menneskene elsket mørket mer enn lyset». Den vantroen som fordømmer, er altså menneskenes forhold til lyset, som gjør at de står uten unnskyldning. At de ikke vil stoppe opp for lysets (Ordets) formaning, men står imot og gjør Den Hellige Ånd sorg. Slik vi ser det i Jes 63: «De var gjenstridige og gjorde hans Hellige Ånd sorg. Derfor ble han deres fiende, og stred mot dem».

«Men dersom vi dømte oss selv, ble vi ikke dømt», sier apostelen. Gud har en vedvarende tålmodighet med det menneske som lar seg stanse av Herrens røst. Som kjenner og erkjenner sin synd. Vil gjerne bli kvitt den, men kjenner at han er bundet og maktesløs overfor synden. Ja, totalt avmektig og fortapt. Og derfor søker barmhjertighet og frelse i Kristus alene.

Ja, «som en far er barmhjertig mot sine barn, er Herren barmhjertig mot dem som frykter ham», – tilregner ikke disse menneskene deres synd til fordømmelse. Men ser dem bare i sin elskede Sønn, som sitt kjære og elskede barn.

Dette sier Herren. Og det stadfester han ved sitt evige vesen, fordi han ikke hadde noen større som han kunne sverge ved: «Så sant jeg lever, jeg har ikke velbehag i den ugudeliges død, men i at den ugudelige vender om fra sin ferd og lever». Og videre: «Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden. Den som tørster vil jeg gi av kilden med livets vann uten betaling».

Hør! Uten betaling! Du som leser disse majestetiske ordene, som har lagt merke til av det vi har sett ovenfor at det er en levende og nærværende, hellig og nidkjær Gud som taler i disse ordene: Hvem du enn er: Skynd deg å falle ned for Ham! Kjenn, og benytt tiden når Gud søker deg!

Har du det på noen måte ille med din sjel? Om du er bundet og føler deg fremmed for Gud. Skynd deg bare til ham, – til ham som bare roper: «Kom, jeg vil forlate deg alt! Erkjenn bare din misgjerning, at du har syndet mot Herren, din Gud. Om dine synder er røde som blod, skal de bli hvite som snø».

Og videre: «Du har ikke påkalt meg, eller på noen måte tynget deg med anstrengelser for min skyld, eller med dine offer æret meg. Nei, du har bare tynget meg med dine misgjerninger. Jeg, jeg er den som sletter ut dine overtredelser for min skyld, og dine synder skal jeg ikke minnes mer». Å, for noen nåderike ord! Gud, gi oss din Ånds nåde til tro og frelse for vår sjel!

Å, alle dere som lever i Guds nådepakt; fryd dere og gled dere over at dere har del i «det rike som ikke kan rokkes»! Vi lever i en tid med stor uro og uvisshet om framtiden. Nesten hele verden begynner å merke sitt eget rikes bedrageri og upålitelighet. Samtidig er det på det åndelige område mange slags lærdomsvær som er ute etter hver sjel, og vil friste dem til å gi opp «det gamle Ordet».

For en nåde det da er å få lene et trett hode inntil hans bryst som kaller seg «den gamle» og «evig Far», som var, er og blir! For en nåde at hans eget ord er så tydelig og klart i spørsmålet om hvordan vi skal bli frelst! Gud være lovet at vi ikke behøver leve i uvisshet om det spørsmålet!

La så ikke lenger noe i denne verden bekymre deg. Det er ikke noe vi kan sette vår lit til her i verden. Det er bare dette éne som holder: Å ha Guds vennskap og visshet om det evige liv.

«Tiden er kort, slik at de som gråter, må være som de som ikke gråter, de som gleder seg, som de som ikke gleder seg, de som kjøper, som om de ikke fikk beholde det. For denne verdens skikkelse forgår» – snart har vi alle like lite. Salige er da alle de som har sin trøst i Herren!

Og for en trøst det er alt her i livet, gjennom alle sorger og bekymringer, at ikke noe som helst kan ramme meg, ikke så mye som at et hår faller av hodet mitt, uten at min Far vil det! Det aller minste som gleder hjertet mitt er sendt meg av min Far. Det aller minste som uroer og bekymrer meg, er sendt meg av min Far.

Dette er den eneste grunnvullen for å ha et fredfullt hjerte i denne urolige verden. Derfor, ennå en gang: «Fryd og gled dere, alle dere som venter på Herren! Han er nær oss alle dager inntil verdens ende».